

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

İşbaşı

Aylık İşçi Gazetesi

Sayı: 50/Kasım 2020

Kapitalizmden Kurtulmanın Üç kuralı :

Devrimci Bilinç !
Devrimci Örgüt !
Devrimci Eylem !

Şükretmek Bizi Kurtarır Mı?

İşçi sınıfının yoksulluğa terk edilişi yeni bir durum değildir. Tarih boyunca açlık ve yoksullukla mücadele eden işçi sınıfının, geçmiş tarihinde de sürekli deneyimlediği bir durumdur. Kölelik dönemlerinde de kölelere ölmeyecekleri kadar yemek verilirdi. Hatta birkaç yıl fazla yaşayan köle, diğer kölelerden daha şanslı sayılırdı. Belki kölelik düzeni yıkıldı, fakat yerini, işçilik denen modern kölelik aldı. Burjuva düzeninde, burjuva hukukuna göre işçi özgürdür. Fakat bunun bir kandırmadan başka bir şey olmadığı aşikârdır. İşçiye, iş seçme ve ücretini belirleme hakkı verdiğini düşündürmek, işçiyi yanıltarak, hak aramasının önünü kesmektir. İşçiler, tarih boyunca bu tür kandırmacılara maruz kalmıştır. Yoksul yaşayan işçilere, hep şükretmeleri dayatılmıştır. Gerçek şu ki, hiç bir işçinin kapitalist düzende iş seçme hakkı yoktur hiç bir işçi kendi maaşını belirleme hakkına sahip değildir. Öğrenciler eğitim yaşamlarını işsiz kalmamak üzerine kuruyorlar veya okulu bırakıp ileride işsiz kalma-yacaklarına güvendikleri bir sektörde çirak olarak emeklerini ucuza satıyorlar. Bu durumlar göz önünde bulundurulduğunda işçinin, iş seçme ve ücretini belirleme hakkından söz edilemez. Bu yüzden bitti sandığımız kölelik sisteminin kılık değiştirerek devam ettiğini söyleyebiliriz. İş bulmuş ve çalışan işçi, hakkını aramaya kalktığında, ilk duyduğu şey bir işi olduğu için şükretmesi ve işsiz kalmamak için bundan vazgeçmesi oluyor. Bu şükürler, burjuvaların işçileri sömürerek zenginleşmelerine yarıyor. Patronlar, işçi sınıfının örgütsüzlüğünden sonuna kadar faydalaniyor. Bilgili donanımlı işçi demek, örgütlü olan işçi demek. İşçi sınıfının özgürleşmesi örgütlü bir şekilde kapitalist sistemi yıkararak Sosyalist düzeni inşa etmesi ile mümkündür. Zaman, 'artık yeter!' diyerek harekete geçme, dünyayı bu yamyam arsız düzenden kurtarma zamanıdır. Yaşasın işçi sınıfının devrimci gücü!

Kapitalizm ve Açlık

Özellikle salgın döneminde gıda üretiminin ne kadar önemli olduğu anlaşıldı. Açlık ve salgın yana konulduğunda, salgın süreci, açlığın daha ağır bastığını gösterdi. Hastalanıp ölmekten, aç yaşamamanın daha kötü olduğu anlaşıldı, aç kalma riski taşıyan milyonların eklenmesiyle! Ama tartışmalar, öneriler ve çözümler yine yoksullardan yana değil.

“Dünyanın en biter toprakları üzerinde yaşıyoruz, her şeyi dışardan alıyoruz diyor konuşmacılar, yerli ve milli üretime destek vermezsek aç kalırız diyor politikacılar, destekler artırılmalı, büyük işletmeler açılmalı ki, dışarıdan ürün alınmayıp ucuza yiyip içelim diyor akıl verenler...” ama öyle olmuyor!

Oysa dünyanın çoğu yerlerinde, hiçbir ekilecek alanı olmayanlar, dünyanın en biter topraklarında yaşayanlardan daha çok yararlanıyorlar dünya varlıklarından. Balıkların insana çarptığı denizin balıklarını, tutanlardan ziyade parası olanlar yiyor. Elmanın en güzelinin yetiştiği Amasya elmasını Amasya yoksulları yiyemiyor pahalı diye ama Arabistan çöllerinin petrol zenginleri yiyor, kaç dolar olursa olsun! Fındık ezmesinin en kalitelisini, Ordu ve Giresunlu yiyemiyor da, fındığın adını bilmeyen dünyanın herhangi bir yerinde olan varlıklar yiyor!

Açlık sorunun çözülebilmesi için öncelikle yoksullar açlıktan kurtulmalı. Üretenlerin tüketmelerine izin verilmeyince açlık sorunu çözülüyor! Asıl mesele hiçbir şeyin alınır satılır olmaması belki ama bizim ülkemizin açlık sorununun olmaması için, en azından kendi tüketeceğini üretenlerin azalmasından kaynaklı. Yoksa Türkiye’de yaşayan büyük çiftlik sahibi Hasan’la, başka ülkede yaşayan çiftlik sahibi Hans’ın kar amaçlı ürettiklerine muhtaç olursak, açlık sorunu olur, olacaktır! Burjuvazinin yerlisinin de, yabancısının da; dini, imanı, insafı paradır. Ne kadar aç varsa o kadar fazla para kazanmaktan başka şey

düşünmez kapitalistlerin, yerlisi de, yabancısı da!

Eskiden köylerde yaşayanların oranı %20-25’ler civarındayken bu kadar açlık sorunu yoktu. Çünkü En az %20 kendi yiyeceğini üretiyor, o oranda da aç insan sayısı az oluyordu. Açlar arttıkça, gıdaya ulaşım zorlaşıyor ve gıda ürünlerinin fiyatları o oranda artıyor. Modern çiftlikler, mandıralar, işlenmiş gıda fabrikaları arttıkça açlık da artıyor. Çünkü kapitalist işletmeler, ürettiklerinin hepsini değil bir kısmını gösterirler insanlara. Üretilen ne kadar çok olursa olsun az gösterilecek ki, parası olan ihtiyacından fazla tüketsin, olmayan aç kalsın!

Yerli işletmeler, kar edemeyeceğini anlayınca, sonunda açlıktan insan ölümleri olacağını bilseler bile üretmezler. Tarlalar boş kalmış, bahçeler verimsiz olacaktı umurlarında değil. Üretilip satıp az kazana-acağına, üretenden alıp satarak çok kazanır. Küçük toprak sahipleri, yani kendilerine yetecek kadar üretim yapan köylülerin öyle bir derdi yok. Fiyatların aşağı ve yukarıda olmasının fazla anlamı da yok. Kendisine yetecek kadar üretebiliyor, bazı üretmediklerini, ihtiyacından fazla ürettikleriyle denkleştirebiliyorsa ne ala! Yani, kendi kendine yetecek insanların oranı arttıkça gıdaya ulaşım kolaylaşır. Yoksa büyük işletmeler ha yerli olmuş, ha yabancı fark etmez!

Sözün özü dönüp dolaşıp kapitalist barbarlığa dayanıyor! Kapitalizm ilerleyip, çağdaş seviyelere ulaştıkça, İşçi Sınıfı ve yoksullar için başka badireler üretiyorlar. Dünyanın tüm kapitalistleri hempalaşıyorlar. Hatta gittikçe bütünleşip azalıyorlar. Onlar bütünleşip azaldıkça, insan toplulukları köleleşip açlığa sürükleniyorlar. Yedi buçuk sekiz milyar insan nüfusuna sahip olan dünyada, 15 milyar insana yetecek kadar gıda üretimi yapılıyor fakat dünya nüfusunun yarısı ya açlıkla burun buruna yaşıyor ya da aç kalıyor.

Deprem, Yoksullar ve Devlet

İzmir’de 30 Ekim Cuma günü meydana gelen depremde can kayıplarının sayısı artmaya devam ediyor. Türkiye’nin aktif bir deprem bölgesi olduğu gerçeği, bu felaketler yaşanınca medyada ve siyasetçilerin gündeminde kendine yer bulabiliyor ama depremin bu boyutta felaketlere, can ve mal kayıplarına yol açmaması için, toplum yararına bir politikanın yürütüldüğüne henüz şahit olmadık. Deprem olduğunda çadır kurmakla, yardım göndermekle üzerine düşeni yapıyormuş gibi davranan iktidar ve yarıdağcıların, aslında her zaman için rant ve sermayenin bekasını öncelik olarak belirlediği ortadadır.

Korona salgınında yaptığı gibi, deprem olduğunda da devlet, sorumluluğu vatandaşının üzerine atmaktadır. Korona yayıldı çünkü maske takmıyoruz, mesafeye ve hijyene dikkat etmiyoruz. Depremde can kaybı oldu çünkü kolonları kesmişiz, binamız eski ve dayanıksızmış ama biz bunu bile içinde yaşamaya devam etmişiz. Devlet ve hükümetin uyguladığı deprem ve kentsel dönüşüm politikalarına baktığımızda devlet, zaten kıt kanaat geçinen insanlardan yıllarca, kuşaktan kuşağa biriktirdikleri ile aldıkları evlerini, çürük raporu aldırarak, hiçbir güvence vermeden terk etmelerini bekliyor. Eğer sermaye rant vadeden bir yerse depreme dayanıksız diyerek kamulaştırıyor, emekçinin kendi imkanlarıyla inşa ettiği evine, bir de devlet nezdinde sahip olmak için verecek parası yoksa, eline tutuşturulan üç kuruşla sokakta kalıyor. Geçen yıl İstanbul’da yaşanan küçük çaplı depremden sonra, devlet yetkilileri insanlara, binalarınız için bizi arayın ve depreme dayanıklı olup olmadığına bakalım dediler. Ezkaza arayan insanlar kendilerini, beş parasız sokakta buldular. Depreme dayanıklı olmadığı için artık o yıllarca bin bir emekle yaptıkları, kurdukları evlerinde kalamazlardı. Kimse deprem riskinin bu derece yüksek olduğu bu evlerde kalmak için diretmez ama eğer devlet bunun karşılığında vatandaşlarına kalacak bir yer ve daha sağlam bir yapı sağlamıyorsa, insanların o çürük yapılarda kalmaktan başka seçeneği yoktur.

Depremde binanın altında kalıp ölmek mi beş parasız sokaklarda kalmak mı, koronadan ölmek mi işsiz kalıp açlıktan sürünmek mi, madene girip yıkıntıların arasında can vermek mi evine ekmek götürememek mi?! Türkiye’de milyonlarca işçi ve emekçi için sağ kalmak, hep aç kalmakla karşı karşıya geliyor ve doğal olarak aç kalmamak evine ekmek götürebilmek insanların öncelikli tercihi oluyor. Bunu hep tecrübe ediyoruz ve kapitalist sistemde para ve sermaye insan canından daha değerli olduğu için de bu tercihi yapmaya mahkûmuz. Gün geçtikçe bu kutuplar daha da belirginleşiyor. Bu tercihi yapmak zorunda kalmamak için, sermaye daha çok kâr etsin diye ölmek için Sosyalizm!

Savaşın Azarbaycan ve Ermenistan mı?

Sovyetler Birliği döneminde Ermenistan ve Azerbaycan arasında sorun yoktu. Sınırların nereden nasıl geçtiğinin de bir anlamı yoktu. Azeriler, Ermeniler’in bulunduğu yerlerde, Ermeniler’de Azeriler’in oldukları yerlerde yaşıyorlardı. Kimse kimseye kimliğini sormuyor, nasıl bir yaşam biçimine tabi olup, hangi dili konuştuklarının da anlamı yoktu! Çünkü hata ve sevdalarıyla muktedirlerin devleti değildi Sovyetler. Muktedir olma heveslileri vardı mutlaka, olmasa bu günler yaşanmazdı. Ama açık edip, insanları birbirlerine boğazlatamıyorlardı, en azından!

Sovyetler’in yenilip dağılmasının ardından, en kolay körüklenecek yerlerin başında geliyordu Kafkaslar! Çünkü oralarda irili ufaklı birçok halk yaşıyordu. Savaşı unutmak üzere olanlara savaşı anımsattı önce muktedirler. Kendi kendini yöneten yereller yok edildi en önce. Sonra şovenizm aşısı vurularak, küçük küçük devletçikler oluşturuldu... Gün gelip kullanılmak üzere!

Şimdi Karabağlılar’a sorulmadan, Karabağ için savuşturılıyor, devletçikler! İnsanlar ise taraf oluyorlar işlerine yaramayacak olmasına rağmen! İşlerine yaramak bir yana, yoksul çocukları ölüyor iki taraftan! Naraları atanlar ise, savaşın değil savaşı çıkaranlar!

Elini ovuşturuyor silah tüccarları, her savaş makinesinin yok edildiği haberini duyunca. Övünüyor ki taraf muktedirleri şu kadar savaş makinesini yok ettik diye! İnsan ölümlerinin savaş makineleri kadar hesabı yapılmıyor! Oysa o ölüm makinelerini kullanıp, sınıfdaşlarına kan kusturanlar, kullanmasa savaş makinelerini, muktedirlerin nara atmalarını bırakın, ses çıkarma güçleri bile yok!

Sözde çatışmasızlık anlaşmaları yapılıyor, ölümleri değiştirmek için. Onlara bile tahammül edemeyenler anında bozuyor çatışmasızlıkları, ne zaman kendi istedikleri olursa o zamana kadar! Azarbaycan’ın ardında Türkiye, onun istediği olmayınca sürer; Ermenistan’ın ardına başkaları, onların çıkarları tamamlanıncaya kadar sürer deniliyor! Silah tüccarları ise yine seviniyorlar!

Dünya yeni bir boğazlaşmanın eşiğine sürükleniyor. Kimin barut fıçısını, ne zaman ateşleyeceği belli değil ama çok yakın besbelli! Krizlerin faturaları ödenmiyor, ödenmeli insan kanı canıyla diyor muktedirler. Dünya varlıkları bir elden diğerine geçerken, başta İşçi Sınıfı olmak üzere tüm yoksullar ödemeli faturayı diyor patronlar!

Bu barbarlıklardan kurtulmak için kendi burjuvazisinden vazgeçmeli tüm dünya insanları! Onların arkasında ve yanında olmak felaketlerin en büyüğünü getiriyor! Savaşın hiçbir yararı olmayanlar, savaşmayı reddetmeli, ama örgütsüzlüğün en uç noktalarını yaşıyor dünya yoksulları! Kısacası, örgütlü olmak gerek. Burjuvazinin gerçek rakibi işçi sınıfıysa, onun politik örgütünü oluşturup, dünya ölçeğine yayılacak, topyekûn son bir savaş örgütlemek gerek!

Kapitalizm ve Pandemi

Sağlık Bakanı, kısa süre önce salgın verilerinin uydurma olduğu ikrarında bulundu. “Semptomatik vaka, hasta; asemptomatik vaka, vaka demektir” diyerek, Kemal Sunal filmlerindeki ucuz komedilere taş çıkaracak açıklamalar yaptı. Bilim insanları salgının daha yaygın seyrettiğini ve gerçek rakamların açıklanmadığını söylüyor, devlet yöneticileri onlara hain diyordu. Bakanın açıklamasının ardından işin iç yüzü anlaşıldı, ama pişkinlikte üzerine yok bakanlarımızın ve yönetenlerimizin!

Daha sonra, “asemptomatik vakaların açıklanmasıyla, devletin ali menfaatleri zarara uğrar diye biz vakaların hastalık derecesinde olmayanlarını açıklamıyoruz” diyerek, insan sağlığını nasıl da hiçe saydıklarını açık ettiğine hepimiz tanık olduk. Yani, hastalık belirtisi göstermeyen insanları, virüs taşıyor olmalarına rağmen hasta yerine koymuyor olduklarının ikrarıydı bu! Yani hasta olmayıp, virüs taşıyan bir sürü insan sokaklarda dolaşıyor ama bunları kimse bilmiyordu. Bilinse bile hastadan sayılmıyor, ama bu insanlar normal işine gücüne giderken yakalanırsa teşhir ediliyordu. Siz insanları hasta saymazsanız, onlarda saatli bomba gibi sokaklarda dolaşır.

Kendisi de doktor olan sağlık bakanı, özel hastane sahibi olduğu için, bilim insanı olmaktan ziyade, ticari işlerle uğraştığından olacak ki, insan sağlığının önüne kazanılacak paraları koyuyor. Vakaların tamamı açıklanırsa, infial oluşur, bu koşullarda işçilerin çalıştırılması zorlaşır da, patronların zararı olabilir demeye getirdi sağlık bakanı. İnsanların ölümü önemli değilmiş ama milli meseleymiş, işlerin yürüyüp, patronların sömürülerinin sürmesi! Patronlar korunaklı hale gelmişse, işçiler hastalanıp ölse ne ki? Nasılsa yedekleri var daha!

Bakan kırdığı potların kafa karışıklığıyla, Ekim ayının 15’inden sonra tüm vakaları açıklayacağım

sözü verdi. Gün gelip çatınca yine sözünde durmadı. Çünkü, vahim bir tablo vardı ortada. Övünme meselesi yaptıkları salgınla mücadelenin fiyasko olduğunu, ülkede yaşayanlardan başka herkes biliyordu zaten, onlar bari bilmesin isteniyordu! İçeriye ölümleri eksik bildirip, vakaları az gösterirsek, destekler azalma yerine artar hesaplarından başka bir şey düşünmüyordu muktedirler. Yoğun sorulardan sonra “biz size açıklayacağız demedik ki, Dünya Sağlık Örgütüne açıklayacağız dedik” diyerek işin içinden çıktılar... pişkinliklerine pişkinlik ekleyerek!

Kısacası, her konuda olduğu gibi sağlık alanında da salgından yararlanmaktan başka bir şey düşünmüyor burjuvazi. Bir yanda kamu hastanelerinde test yaptıramayan insanlar; diğer yanda paraları olmasına rağmen her gün kamu hastanelerindeki ücretsiz test olanaklarından yararlanan hatırlılar! Bir yanda varını yoğunu verip, salgından kurtulmaya çalışanlar; diğer yanda salgına yakalanıp, kendi kaderine terk edilenler! Bir yanda “hakkınız ödenmez” diyerek sağlık çalışanlarını alkışlayanlar; diğer yanda, “hakları ödenmeyenler!” Bir yanda sağlık çalışanlarına söz verenler; diğer yanda verilen sözler tutulmamasına rağmen canla başla salgınla mücadele edenler! Bir yanda, ölüm pahasına mücadele edenler; diğer yanda olumlu her şeyi kendinden sayıp, olumsuzlukları başkasına yükleyenler! Bir yanda sistemi öve öve bitiremeyenler; diğer yanda sistem yüzünden ölen hastalar ve ölüm pahasına mücadele ederken ölen sağlık çalışanları!

Burjuvazi, kârına kâr katıp salgından daha çok palazlanarak çıkmanın peşinde. Yoksullardan yardım dilenip, varsıllara vermenin peşinde. Kârlı sektörlerde işçileri yok pahasına çalıştırıp, kâr etmeyen işlerde çalışan işçileri işten çıkarıp, bir de çalışıyor göstermenin peşinde! Burjuvazi ve başta devleti olmak üzere tüm kurumları için insanlar ölmüş, işçiler açlık ücretlerine mahkum olmuş, işçiler işten çıkarılmalarına rağmen işsiz olarak bile gösterilmemiş hiç önemli değil; yeter ki üç-beş patron daha çok kazansın!

Öyleyse, bu gidişata dur demenin yollarını aramak gerek. O yol, ise bu sistemin onarımıyla mümkün olmayacaktır. Çünkü kapitalizm, onarıldıkça işçiden ve yoksuldan yana bir kazanım sağlamıyor. Onarıldıkça burjuvaziye akıyor tüm kaynaklar. Bu barbarlığa son vermekten başka kurtuluş yok. O da İşçi Sınıfının gücüyle mümkündür. İşçi Sınıfı, o gücü kullanıp sistemden zarar görenlerle birlikte savaşıma katılması için örgütlü olmalı. Bu örgüt, iktidarı isteyen politik örgüt olmalı. Oluşturup, savaşıma başlamadan kurtuluş olmayacaktır. Denenen ve tekrar denensin denilen bütün seçenekler, burjuvaziye zaman kazandırıp, ömrünü uzatmaktan başka işe yaramayacaktır.

Tohum Yeniden Toprakla Buluşuyor!

Dünya bir altüst oluşun içinden geçiyor. 2008 de başlayan ve o günden bu yana hemen her yıl aşıldığı, aşılacağı söylenen kriz gittikçe derinleşiyor. Kriz rekabeti, rekabet savaşı körüklüyor. Dünya henüz ilan edilmemiş bir emperyalist savaşı yaşıyor.

Dünyanın pek çok bölgesinde halklar birbirine kırdırılıyor. Hemen her ülkede burjuvazinin işçilere emekçilere karşı ekonomik politik saldırısı şiddetlenerek sürüyor. Krize, savaşa, baskıya, eşitsizlik ve adaletsizliğe, yaşam koşullarının kötüleşmesine ve yaşam alanlarının tahrip edilmesine karşı dünyanın hemen her ülkesinde direnişler, başkaldırı, isyanlar, geliyor. Kabuğundan yeni yeni çıkmaya çalışan toplumsal hareket, ileri atılmalar ve geri çekilmelerden oluşan zikzaklı bir yol izliyor.

Türkiye yaşadığı kriz, emperyalist heveslerin tektlediği savaşlarla bu alt üst oluşun ortasında duruyor. Emperyalist savaşın önde gelen alanlarından biri olan Ortadoğu'da cepheler yeniden kuruluyor, sınırlar ve egemenlik alanları yeniden çiziliyor. Türk burjuvazisi bu alanda, emperyalist hevesler ve soykırım politikalarıyla maceradan maceraya koşuyor.

Türkiye'de yaşananlar cinnet halinin Sadece insanlara özgü bir olgu olmadığını devletlerin de cinnet haline yalananabildiklerini ortaya koyuyor. Devlet Kürt halkına karşı burjuva egemenlik ve ideolojisinin amentüsü olan kavramları, (insan hakları, demokrasi vb.)elinin tersiyle iterek, çıplak devlet terörüne dayalı, kural tanımayan bir savaşı yürütüyor. Güvenlik gücü adı altında katil sürüleri, hastalıklı tipler Kürt halkının üzerine sürülüyor. İmhaya odaklanmış bu katil sürüleri ölümleri bile öldürüyor. Artık öyle bir cinnet hali ki ölümlerden de korkuyorlar.

Türkiye'nin "batısında" da durum farklı değil. En küçük hak arama eylemi polis copu, plastik mermi biber gazı ile karşılık buluyor. Küçük bir protestoyu, gösteriyi, direnişi, grevi ezmek için protestocuların on katı bazen yüz katı polis ve özel güvenlik ekipleri sokaklarda terör estiriyor. Sendikalaşmak ve hak aramak için mücadele eden işçiler, imhaya kar-

şı çıkan aydınlar, baskı ve zulme karşı özgürlük için mücadele eden gençler, kadınlar, inançlarını özgürce yaşamak isteyen inanç çevreleri, yaşam alanlarını savunan yoksun köylüler devletin teröründen nasibini alıyor.

Şüphesiz kürt halkının yaşadıkları ile Türkiye'nin "batıda" yaşananlar aynı şey değil, ancak Rojova'da, Cizre'de olan ile Artvin'de olan birbirinden kopuk değil, farklılıklarına rağmen üçü de devletin savaş ve iç savaş politikasının dışı vurumudur.

Ama bütün bunlar dipten gelen dalgayı durdurmuyor. Kapitalizm rutin işleyişiyle her gün her saat binlerce işçi emekçi ve yoksulu mücadeleye itiyor. Bir yerde gerileyen mücadeleler başka bir yerde boy veriyor. Sınırlı, cılız ve kararsız da olsa işçilerin, emekçilerin, yoksulların tepkileri yok edilemiyor. Bu kesimlerde iç içe geçen iktidar karşıtlığıyla düzen karşıtlığı filizlenerek büyüyor. Bu karşıtlık ciddi bir yıkıcı potansiyeli barındırıyor.

Bütün bu baskı ve saldırının altında yeni bir isyan mayalanıyor. Bunu görüyoruz, ama görmek yetmiyor, bu dalgayı yakalamak, biriken potansiyeli açığa çıkarmak, büyütme ve zafere taşımak için devrimci hazırlığı büyütme gerekiyor.

"Teorik olarak devrim büyüleyicidir, pratik olarak ise acıdır, fedakarlıktır, kararlılıktır ve kahramanlıktır." Ama her şeyden önce yenilinen yere tekrar girme cesareti ve orada devrimi yeniden hazırlama kararlılığı ve sabırdır. Şimdi küçük büyük demeden bu hazırlığa girişmenin zamanıdır. Çünkü tohum yeniden toprakla buluşmuştur.

Ölüm Hep Bize Düşüyor!

“Ankara’da iki tren kafa kafaya çarpışıp raylardan çıktı; iki makinist öldü, yaralılar var!” Burjuvazi ölü ve yaralılardan ziyade makinelerini kaldırmaya çalışıyor! Çünkü onlar için insan yaşamından değerli makineleri. Öyle olmasa bir sinyal cihazı alınıp, ölümlere mani olunmaz mıydı? Paraları çok değerli olmasa yol boylarındaki kontrol işçilerinin işlerine son verilir miydi?

Her zaman olduğu gibi, göre göre gelen kaza değil, cinayet! Ama burjuvazi bu cinayetin de bedelini ödemeyecek! Yasalar onların, mahkemeler zaten onların! Devlet onların olunca, yönetenler onların zaten! Burjuvazinin, yönetici ve şirketleri sorumluluk kabul etmeyecek! Sorumluluk yalvar yakar iş bulabilmiş bir işçiye yıkılacak yine... “ses edersen içerden çıkamazsın, ses etmezsen kurtarırsın seni” denilecek! Çalıştırılmayan sinyal mekanizması sorulduğunda, “Vardı ama arızalı veya ihmal edilmiş. Suçlu, asgari ücretli teknisyen” denilecek belki! Daha da ileri gidilirse, arşatıranlar “vatan haini” ilan edilip, cinayet alanına kimseler sokulmayacak. Belki de ölenlere suç bulunacak ki, tazminatları ödenmesin, hatta yakınlarından tazminatlar istensin!

Dünyada ve Türkiye’de İşçi Sınıfının bu kadar darmadağın olduğu zamanlar görülmemiştir. Şu anda ölen ve sakat kalma olasılığı olan yaralıların yerine işe girmek için hatırlı kişilerden torpil aranmaya başlanmıştır bile! Çünkü İşçi Sınıfı örgütsüz, var olan örgütleri de akıl tutulmaları yaşıyor! Çünkü çalışan her işçinin üçer-beşer yedeği var! Sendikalar, seyircilik vasfını bile yitirdi; “biz de tarafız, ne olur bizi de hesaba katın” diye inayet dileniyorlar, sınıf düşmanlarından! Gereken yapılacak diyor burjuvazi, gereği düşünüldü diyecek mahkemeleri!

Demek ki, isteyip dilenmekle olmuyor. Zorlayıp, düşmana gücümüzü göstermek zorundayız! O tüm silahlarını kullanırken; eğer işçi sınıfı genel grev ve genel direniş silahlarını kullanmazsa ve hatta sendikalar, burjuva devletin ali menfaatlerinden dem vururlarsa, gelecek günlerin bu günlerden daha kötü olacağını tahmin etmek zor değildir.

Tren kazası diye adlandırılan cinayet mahalline, lüzumlu lüzumsuz herkes girip, deliller yok edilirken, bir tek işçi temsilcisinin orada olmaması, hatta sendikaların bu cinayet hiç olmamış gibi davranması, eylem çağırımlarını bırakın, eskisi gibi bir basın açıklaması bile yapmaması kötü günlerin daha da kötüle-

şeceğinin habercisidir! Sendika yetkililerinin esamesi okunmuyor işçilerin can verdikleri yerlerde, günah çıkarıyorlar başka yerlerde sözde işçi örgütleri!

Hiçbir sendikanın, bir savaşta ölen insanlardan bile fazla olan iş cinayetlerini; basın açıklamalı yakınmalarla geçiştirmeye, taraf olma haklarını ayaklar altına almaya ve görevlerini şikayet etmelere indirgemeye hakkı yoktur! Var olan asıl argümanlar yerine, başkalarının sazını çalarsanız, böyle oluyor işte! İşçi Sınıfı, kendi örgütü sandıklarından bir şey bulamayıp onları da terk edince, tam da burjuvazinin istediği oluyor!

Çözümün adresi yine İşçi Sınıfıdır. Bu aymazlıkların sonunu getirecek başka güç yoktur. Ama örgütsüz veya sözde örgütlerle bu işin olmayacağı da anlaşılmıştır! Haklarını alabilecek gerçek örgütleri yaratacak öncüler, İşçi Sınıfı kendi içinden çıkarmadığı sürece kurtuluş uzaklaşacaktır. Ne zaman günlük gereksinimlerden çok, –gerçi o da yok bu günlerde– iktidarı hedefleyen örgütlülüğe kavuşursa İşçi Sınıfı, o zaman burjuvaziye yenerek iktidarı alacaktır!

Gar katliamanın 5. Yıldönümü Her yerde Anıldı.

Yusuf Erdem

*“Elbet bir bildiği var bu çocukların,
Kolay değil öyle genç ölmek.”*

Hasan Hüseyin Korkmazgil

Tam 5 yıl önce bugün, Ankara Garı önünde toplanarak Sıhhiye'deki miting alanına doğru yürüyüşe geçen miting kortejine iki IŞİD'li canlı bombanın saldırısı sonucu 103 barış savaşçısı, tam 103 güzel insanımız can verdi.

15 Ekim Ankara Gar Katliamını;

• Kesinlikle Unutmadık; Yaralarımız Hala Taptaze; Bir Türlü Kabuk Bağlamadı Ve İçin İçin Kanamaya Edevam Ediyor.

Yaptıran tekfirli canileri, onları 'öfkeli gençler' diye niteleyenleri, özendirenleri, yolu açanları, görmezlikten gelenleri, gizleyenleri, katliama uğrayanlara biber gazı ve coplarla saldıranları ve katilleri değil de onları protesto edenleri yargılayanları...

- ASLA UNUTMAYACAĞIZ VE
- ASLA UNUTTURMAYACAĞIZ !

*Bizi korkutamadınız, korkutamayacaksınız.

*Bizi yıldırıamadınız, yıldıramayacaksınız.

*Sessiz ve suskun bir toplum yaratamayacaksınız,

*Her türlü baskı ve zulmünüze karşın, her çeşit kirli tezgahlarınıza karşın, biz sokakları ve meydanları şenlendirmeye devam edeceğiz. Sokaklarda ve meydanlarda gittikçe çoğalacak ve büyüyeceğiz.

*Tüm katliam ve soygunlarınızın hesabını soruncaya kadar, gizlemeye çalıştığınız her şeyi açığa çıkarıncaya kadar asla yakanızı bırakmayacağız.

Katliamın yıl dönümü Türkiye'nin her yerinde ol-

duğu gibi, Burhaniye'de de anıldı.

İzlenimlerimi, duygu ve düşüncelerimi şöyle özetleyebilirim:

* Eğitim-Sen'li genç öğretmen kardeşlerimiz oldukça hazırlıklı ve epeyce kalabalık bir katılım sağladılar.

* Pandemi koşullarına karşın, geçen yılki kitlesel katılıma oldukça yakın sayıda genç-yaşlı, kadın-erkek bir insan kalabalığı Meydanı doldurdu.

* Platform adına bir öğretmen arkadaşın yaptığı etkili konuşma, yüreklere işleyen bir konuşmaydı. Konuşmada yalnızca 103 güzel insanımızı katleden iki cihatçı-tekfirli IŞİD'li caniden değil, özellikle tedbir almayan, saldırıya göz yuman, katliama yolu açan, bu katilleri özendiren ve kullanan asıl katilleri de gözler önüne serdi.

* Gar katliamında kaybettiğimiz 103 insanımız için, onların fotoğraflarının bulunduğu bez pankart üzerine arkadaşlarımız 103 karanfil bıraktılar.

* Anma sırasında beni en mutlu eden ve aynı zamanda içimi acıtan şeylerden birisi ise; genç bir arkadaşına İşbaşı gazetesini verdiğimde “Demek hocam, Selami yoldaşın görevini siz devraldınız anlaşılan.” demesiydi.

İnsanlarımızın öfke, heyecan ve tutumlarından şunu anladım ki; iktidarın insanları korkutmak, yıldırmak ve kontrol altına almak için kullandığı pandemi koşullarına, baskıyı olağanüstü artırmasına rağmen Burhaniye devrimcileri, demokratları ve ilerici halkı; asla boyun eğmeyecek, mücadelede yitirdikleri insanlarını asla unutmayacak, unutturmayacak, dostlarına, yoldaşlarına, emeğine ekmeğine aşına, toprağına suyuna ve ağacına yönel-

len bütün saldırılara hep birlikte ve gittikçe daha da çoğalarak karşı koymaya devam edecek.

Bir de eleştiri: Niçin bazı dostlarımız, bu türlü etkinlikler ve toplantılara, yürüyüş, direniş ve dayanışma eylemlerine hep tek başlarına gelirler? Niçin eşlerini, çocuklarını getirmezler, dostlarında birkaçına telefon etmezler? Küçük bir çabayla katılım iki üç kat artar ve kitlesellik; umudu ve coşkuyu artırır, düzenleyen ve örgütleyen arkadaşların şevk ve gayretlerini yükseltir.

Yumurtayı Çaldırmayacaktık...!

Mustafa Özkan

İki arkadaştan biri, diğerinden yardım ister. Tekkeköy Belediyesi'nde ruhsat işi vardır ve gerekli evraklar tamamlanmadığı için bir kaç gün zamana gereksinim vardır. Yardım edecek olanın başkanla arası iyi olduğu için, kabul eder. Aynı zamanda yüz bin lira ödemesi vardır ve paketleyip bantlayarak onu da yanına alır. Para bir çantanın içindedir. Başkana zaman tanınması için “arkadaşım yurt dışında, bir kaç güne kadar gelecek, o zamana kadar idare edilebilir mi” demek için yalnız gitmesi gerekmektedir. Arkadaşına, “arabada bekle, biliyorsun para var, ben işi halledip geleyim” diyerek araçtan iner, işi halleder ve geri döner.

Teşekkür falandan sonra ödemeyi yapmak için yola koyulurlar. Onu da hallettikten sonra bir yerlerde oturacaklardır, Para paketini eline alınca, paketin yumuşaklığını fark eder ama bir şeye yormaz. Para paketini alacaklıya uzatıp ayrılırlar. Bir yere oturup biraz sohbet ettikten sonra teşekkür faslı yinelenerek işlerine dönerler.

O zamanlar cep telefonu olmadığı için, alacaklı arıyor ama ulaşamıyordu. İşyerine gelip tekrar aranınca paketin içinden sekiz tane eksik olduğu anlaşılır! Olayı anlatsam rencide olur, can ciğer arkadaşım diye düşünerek, “biliyorum, ben eksik koydum ve söylemeyi unuttum, akşama gönderceğim” der, işi kapatır. Parayı eksiltenden çok kendisi üzülmemektedir. İşini gördüğü birinden zarar görmek kötü hissettiriyordur ama yapacak bir şey yoktur artık. Zaten sorsa bile kabul etmeyeceği belli, işi olurla bırakmaktan başka çare görünmemektedir. Nasılsa kabul etmeyip üste çıkacaktır, besbelli!

Düşüğü durumu unutmak için gazetelere göz atarken, “Yumurtanı Çalana Göz Yumarsan, Tavuğun Elden Gideceğini Kabul Edeceksin” söylemine gözüne ilişir. Bunu kesip dikiz aynasına yapıştırır. Yumurtayı çalanla ilişkileri sürmektedir, “çok gereksinimi olup çalsa bari” diyerek! Çaldıran mahcubiyet göstermesine rağmen, çalan hiçbir şey yokmuş gibi davranır, ama dikiz aynasındaki yazıdan rahatsız olmaktadır. İlk okuyuşunda biraz farklılaşıp idare etmektedir durumu. Daha sonraları arkadaşının aracına her binişinde “yahu bu sözleri nereden buluyorsun, bir de çocuk gibi aynaya asmışsın” diye rahatsızlığını belirtir! Arkadaşı, “bunu anımsatan çok kötü bir olay yaşadım, onun için çok önemli benim

için” der ama yüz­süz anlasa bile anlamazlıktan gelir!

Tam o günleri yaşıyoruz. Çalınan yumurtya ses etmediğimiz için; tavuklar, horozlar, kazlar, hindiler hatta deve kuşları bile elden gidiyor da mahcubiyet bizde, çalanların dikiz aynasındaki yazıya bozulan kadar bile bozulduğu yok! Bozulmayı bırakın, ne var ne yok istiyorlar da, olmayana neden yokun hesabını sorup, sopalıyorlar!

Göz yumduk bir kere yumurtanın elden gidişine, yeni gidişlere ses edemiyoruz işte. Ekonomik kayıplar da bir şey ama en kötüsü, yaşamımız cendereye sokuluyor, ses edemiyoruz! 12 Eylül faşistlerinin oluşturduğu yasaların bile bir kıyısından kırıpıştırıp, daha geriye çekmelerine izin verip göz yumduk bir kere; şimdi yasadışlıklara bile ses edemiyoruz! 12 Eylül faşistleri, baskı ve sindirmelerini, belirli bir yasal kılıflara yerleştirmilerdi; şimdi kılıfa gerek duyulmuyor, yasalar kullanılmıyor bile! İşine gelince yasa, gelmeyince tanımam deniliyor! Kendi ucubeliklerini onaylayan yargı organları örnek gösteriliyor, aynı yargı organları istenmeyen birine var olan yasal hakkını verince, tu kaka!

Göz yumduk bir kere yumurtaların gitmesine, zor işimiz hem de çok zor! Ama olanaksız değil elbette can bedenden çıkmayınca. Hatta can çıksa bile örnekler bırakarak olanaksızlıklara dur demek mümkün... Suphi'ler, Mahir'ler, Deniz'ler, Mazlum'lar ve niceleri gibi! Yeter ki, dikdörtgen çukuru kabul etmesin ölürken bile yürekler! Yeter ki, “Daha Gün O gün Değil” diyerek, derleyip dürmesin bayrakları devrimciler! Bir kişi kalınsa bile ses edecek birileri olsun yeter ki!

....

*Öyle yıkma kendini,
Öyle mahzun, öyle garip...*

*Nerede olursan ol,
İçerde, dışarda, derste, sırada,
Yürü üstüne - üstüne,
Tükür yüzüne celladın,
Fırsatçının, fesatçının, hayının...*

*Dayan kitap ile
Dayan iş ile.
Tırnak ile, diş ile,
Umut ile, sevdâ ile, düş ile
Dayan rüsva etme beni.*

Örgütsüz Olmuyor!

Türkiye’de sipariş üzerine orman yangınları olduğunu artık bilmeyen kalmadı. Bir ormanlık alan yapılaşmaya açılacaksa bir yangın çıkarılıp “yanan alanların hemen ağaçlandırılacağı, yangının oluşmasında kusuru olanlara gerekli yaptırımın uygulanacağı” söyleniyor ama ne ağaçlandırma, ne de hesap sormalara tanık oluyoruz! Yakılan yerler istenilenden daha fazla olup çığırından çıkmışsa; hemen bir sabotaj ihtimali gündeme getiriliyor, “terör örgütleri” hazır zaten! Ama her nedense; insan odaklı ihmal, kaza ve sabotaj olarak yanan ormanların yerine ormanlaştırma yapılmıyor da, önceden planlanmış, tepki çeken işletmeler kuruluyor!

Buradan bakınca insanın aklına, yangını oluşturan kaza ve ihmal sonucu yakanlarla, oluşan tesislerin sahiplerinin işbirliği olup olmadığı kuşkusu geliyor. Hele ki terör örgütlerinin sabotajlarıyla yakıldığı söyleniyorsa; yerine yapılan her türlü işletmeye, onlarda ortak mı sorusu geliyor insanın aklına! Öyle değilse bile yardım ve yataklık aranmaz mı?

Hatay bölgesinde krom madeni çalışmaları dillendirilip, yöre halkını iknaya çalışılacağı bir zamanda, orman yangını çıkması ilginç değil mi? Rüzgarın hesabı yapılamamış olacak ki, vali ilk olarak “sıradan bir trafo patlaması” diye açıklama yaptı. Rüzgarın değişik hız ve yön değişkenlikleriyle, Hatay’ın yarısı yangın alanına dönüp, yerleşim yerlerini tehdit altına almaya başlayıp, taşınmazlar zarar görmeye başlayınca; açıklamaların şekli değişip kuşku yarattırmaya başlandı. Halkta iyi algılar oluşturulmak içinse, “can kaybı olmadı çok şükür” açıklamaları yapıldı. Oysa bitki ve yaban hayvanlarından oluşan bir sürü canlı telef olmuştu... Onları canlı saymıyor barbarlar!

İş çığırından çıktığı için sabotaj silahına sarılmak gerekiyordu, öyle de oldu! “Motosikletli bir kız, sağa sola molotof atarak yangın çıkarıyormuş, tutuklanan bir sürü insan varmışta, motosikletli bulunamıyormuş, hain terör örgütlerinin işiymiş bu” denilip açıklamalar değiştirildi. Halk sigara içmek için çakmak çakanı sorgulamaya başlayıp, yangıncı aramaya başladı sokaklarda! Ezkaza biri çıkıp falanca yangıncı dese, linç edilmemesi için hiç bir neden yoktu! Örgütün adı bile bulundu, kabullendi denildi!

Tarım Orman Bakanı tam bu konularda hikayeler yazıp, anlatacak ki; halkın, “hani terörü bitirdinizdi, bunlar nereden çıktı” deme ihtimaline karşı İç İşleri Bakanı, “kesinlik kazanmadan terör örgütü demeyelim” diyerek demokratiğini gösterdi! Dimyata

pirince giderken evdeki bulgurdan olmak istemiyordu Soylu. Gözaltında şu kadar, tutuklanan bu kadar söylemleriyle işin iç yüzü karartıldı. Bakalım maden işletmeleri, ağaç kesmeye gerek duymadan faaliyetlerine başlayacak mı? Bakalım, halka ne denilecek maden çalışmalarına başlanınca?

Aslında bu kargaşa ve yönetemezlikler, işçiden yana rüzgarlar estiriyor ama kullanacak ne güç var, ne de o nitelikte örgüt! Yönetemiyor burjuvazi! Birinin dediğini diğeri yalanlıyor, ama var olan kırıntılar için, biri diğere ses etmiyor! Bir taraf savunulurken diğere tarafın defoları ortaya çıkıyor ama asıl muhalefet yok! Sözde muhalifler devletin ali menfaatlerini düşünüyorlar! Öyle olunca da biri diğere kopyası, diğere ötekinin hempası! Hiçbir şeyden anlamaz denilen halk kitleleri ise bunu anlıyor aslında da, aslı varken muadiline ne gerek var diyor, anlayan yok!

Bu aymazlıkları deşifre edecek tek güç işçi sınıfı ve yoksul halk yığınları! Ama onlar örgütlü olmadığı sürece güç olmayı bırakın, burjuvazinin en geri güçlerine payanda oluyorlar. Bir sürü örgüt veya kendine örgüt diyen oluşumlar var mutlaka. Ama hepsi işçi sınıfından kopuk! Öyle olunca onlarda burjuvazinin değirmenine su taşıyor, bilerek veya bilmeyerek!

Doğayı, insanlığı ve tüm canlıları bu barbarlıklardan kurtarmak için, İşçi Sınıfını örgütleyip, yoksul halk kitlelerini etrafında toparlamak lazım. Yani iktidarı hedefleyen politikalar üreten örgüt lazım... gücün yeterli olup olmadığına bakmadan! Hedef olmayınca güç biriktirme şansı da olmaz. İktidara talip olup burjuvazinin elinden almak için, işçi sınıfının politik örgütüne gereksinim var aslında. Başka yerlerde kuruluş aramak, burjuvazinin en kötü günlerinde, onlara zaman kazandırmaktan başka işe yaramıyor! İşçi Sınıfının politik örgütü oluşunca; Demokratik Kitle Örgütleri’nden, sendikalara kadar herkes kendine çeki düzen verecek ve yığınlar tek hedefe kilitlenecek; işte o zaman kimin güçlü olduğu anlaşılacak!

Akil Kişiler miyiz?

Dünyayı ve ülkeyi iyi tahlil etmeye çalıştığımız için, çok doğru saptamalar yapıyoruz, besbelli. Yayın organlarımızda ve panellerimizde ki öngörülerimize karşı söz söyleyen yok gibi. Dünyanın ve ülkenin durumuyla ilgili söylemlerimizi fazla yaygınlaştırmamak da ulaştırabildiklerimizce değerli bulunuyor. Elbette söylemlerimizin bazılarına, ilk başta karşı çıkılanlar da oluyor, ama zaman geçince öngörülerimiz doğrulanmış oluyor ki, taraflı tarafsız herkes tarafından kabul görüyor; hatta kimileri kendi öngörülerini gibi ileri sürebiliyorlar!

Örneğin; “Türkiye’nin emperyalist hayalleri olduğunu ve onun için komşu ülkelerle sorunlar oluşturup, konum almaya çalıştığı” öngörümüzü ortaya attığımızda kimileri “Alt Emperyalizm de nereden çıktı, literatürde böyle bir tanımlama mı var, ne alakası var, vb” eleştirilerde bulunmuşlardı. Eleştiri yapanlar, terimin literatürde olmamasından ziyade, “Türkiye’nin emperyalist hayal kuracak hali olmadığını, zaten onların taşeronu olduğunu” söylüyorlardı. Aslında tam da buydu alt emperyalist hayaller! Emperyalist sömürden pay almak! Pay alırken, onların payına zarar vermeden bu işi halletmek. Yani emperyalist güçlerin hisselerine dokunmadan, hayal kurduğu ülkelerin hisselerine el koymak. Bunu yapmak için, yandaş örgüt ve yöneticiler edinmek. Sonunda da emperyalist güçlerin onayıyla hakimiyet sahaları açtığı yerlerdeki, başta İşçi Sınıfı olmak üzere emekçi yığınların sömürsüne bir halka daha eklemek! Tıpkı devlet adına taşeronluk yapan yandaş firmaların yaptıkları gibi. Devletin işsizlik ödeneği diye ayırdığı parayı taşeronu verip, o işçiyi kaçta çalıştırır çalıştırır mantığı gibi!

Şimdilerde bakıyoruz, bir kısım televizyon programları bile Türkiye’nin “Alt Emperyalist” hayallerinden bahsediyor. Çoğunlukla da o hayallerin zararlarından. Elbette o maceralar, son tahlilde işçi ve emekçi kitlelere zarar verecektir. Elbette yoksullar ödeyecektir ceremeleri... hem oralarda, hem burada! Ama o maceralar, bugünün muktedirlerine can suyu olmuştur. Türkiye burjuvazisine can simidi olmuştur, oralardan talan edilenler.

Yine 15 Temmuz şaibeli darbe girişiminin ardından, “asıl darbe 20 Temmuz Darbesi” dediğimizde, başta solcular olmak üzere, “ne 20 Temmuz Darbesi, büyük bir tuzaktan kurtulduk” diyerek, Yanıkayı’ya

sıralanmışlardı. Kanun yerine kararnamelerin, yani tek kişinin söylemlerinin hakim olmasına ses etmemişti, çoğu demokrasıcılık oynayanlar! Öyle ki, birlikte “15 Temmuz” tepkileri bile düzenlenmişti! Yıllardır hakkımızı yiyen Cemaatçiler, hesap verecek bu kararnamelerle sanılıyordu... saf saf!

O kararnameler, 15 Temmuz palyatif darbecilerinden ziyade; darbe mağdurlarına, barış bildirisi imzacılarına, cemaat sendikalarına zorla yönlendirilen işçi ve emekçilere, baş kaldıran emekçi ve işçilere, siyasi partilere, cemaatçi olmayıp, biat etmeyenlere, öğrencilere ve her cenahtan muhaliflere yönelince, işin aslı anlaşıldı ama iş işten geçti! Milatlar oluşturularak, darbe girişimi yarara çevrildi günün muktedirlerince de akıllar başa geldi mi? Gelmedi!

Aradan zaman geçtikten sonra, burjuva muhalefetin en büyüğü bile “20 Temmuz Darbesi’nden” bahsetmeye başladı; halk dilinde “uyanda balığa gidelim” demekten başka söz yok! Ana muhalefete, dolayısıyla da burjuvaziye destek verenlere ise ne denilir? Yanıtını biliyoruz da, kendileri ne diyorlar acaba?

İğneyi kendimize çuvaldızı başkasına batırmazsak, övündüğümüzle kalacağımızı biliyoruz! Bu iki önemli öngörünün bile bizim öngörümüz olduğunu kimse bilmiyorsa, hatta bizim bazılarımızın bile bilip bilmediği konusunda şüphelerimiz varsa; öngörülerden yararlananlar başkaları olur da, murad edilene ulaşmak zorlaşır.

Demek ki inanç çok önemli! İnanacaksın ki, en önemli öngörülerin bile güme gitmesin! Öyleyse, öngörülerini ortaya sürmenin önemli bir beceri olması kadar, onun yaygınlaştırılmasının da önemini bilmek gerek. Öyle olmayıp, bu öngörülerin kimin olduğu bile belli olmayan, anonim bir şey gibi ortaya sürmenin kendimize pek faydası yok da, başkalarına var mı? O da meçhul!

Kabul gören öngörülerimize bile sahip çıkamıyorsa, hatta o öngörülerin burjuva muhalefetin kendi çıkarına, kendi öngörüsüyümüş gibi ortaya sürmesine seyirci kalıyorsak suçun büyüğü bizde belki de! Öyle olunca da, örgüt örgüt diyerek başkalarına öğütler verirken, kendi örgütsüzlüğümüz ortaya çıkmıyor mu?! O zaman başkalarına akıl veren “akıl kişiler” statüsünden öteye gidemiyoruz da, akil kişi olduğumuzu bile bilen yok!

Amerikan Militarizmi Yoluna Devam Ediyor!

Eski Başkan Clinton'un danışmanı Rahm Emanuel'e atfedilen, "iyi bir krizin boşa gitmesine asla izin verilmemesi" yorumunu neredeyse herkes duymuştur. Yorumun anlamı şudur ki, yüzeyde büyük bir kriz yaşanıyorsa, normal zamanlarda kabul edilemeyecek olan her türlü şey, saman altından yapılabilir. Bu aforizma, eşzamanlı olarak meydana gelen ve tümü ilgili taraflarca çeşitli derecelerde sömürülen çok sayıda kriz olduğu için mevcut bağlamda özellikle doğrudur.

Sivil kargaşa, salgın ve kişisel skandalların neden olduğu dumanın dikkatle gizlediği daha ilginç hikayelerden biri, Amerikan militarizminin devam eden yürüyüşüdür. Hikaye özellikle ikna edici çünkü hiçbir ana parti adayı onun hakkında konuşmuyor ve son cumhurbaşkanlığı tartışması için planlanmış bir dış politika tartışması yok. Geçen hafta eksantrik milyarder Elon Musk, kendisi ve Pentagon'un yeni bir saatte 7.500 mil hızla gidebilen yeni bir füze geliştirmekte olduklarını duyurdu. Bu füze, 80 ton askeri kargoyu dünyanın hemen hemen her yerine bir saatten kısa sürede teslim edebiliyor. Şüphesiz bu, öngörülebilir bir gelecek için dünya çapında ABD müdahalesinin devam etmesini öngören askeri planlamacılara hitap eden büyük bir gelişme olacaktır.

Bu arada, bazı hipersonik silah sistemlerinin yapılmasını sınırlandıracak yeni bir START anlaşması üzerindeki anlaşma, Beyaz Saray'ın Çin'i herhangi bir anlaşmaya razı etmek istediği için askıya alındı. Özellikle de Donald Trump, Pekin'in ABD'nin koronavirüsle mücadele etmek için nihayetinde ihtiyaç duyacağı multi trilyon dolarlık teşvik paketlerini ödeyeceğini iddia ettiği için Pekin bununla ilgilenmiyor. Trump şöyle demişti "... çünkü buna işçilerimiz ve halkımız neden olmadı, bu Çin'den kaynaklandı ve Çin bize şu ya da bu şekilde geri ödeyecek. Çin'den alacağız. Size şimdi söylüyorum, (virüs) Çin'den kaynaklanıyor. Bu soruna neden olan onlar. "

Nitekim, Çin ve Rusya, Amerikalıları korkutmak için düzenli olarak öcüler olmaya devam ediyor. Geçen hafta Mike Pompeo'nun Dışişleri Bakanlığı, "Çin Halk Cumhuriyeti (ÇHC) ve Rusya Federasyonu gibi bazı yabancı hükümetlerin lobiciler ve dış uzmanlar ve düşünce kuruluşları" vasıtasıyla ABD dış politikası üzerinde nüfuz sağlamaya çalıştıklarını belirten bir bildiri yayınladı. Açıklamanın neden şu anda, seçimlere bu kadar yakinken yapıldığı belli değil, ancak seçim süreci kaybedenler için kabul edilebilir sonuçlar üretmezse, olası günah keçilerini sıraya koyma girişimi olabilir. Aslında, Rusya ve Çin lobicilere ve düşünce kuruluşlarına fon sağlayanlar listesinde pek yer bulamıyor.

Washington'un dünyayla nasıl etkileşim kurmayı

seçtiğine dair, hem 'günün' düşmanı İran'ı hem de Venezuela'yı içeren başka bir hikaye de ilgi çekici. Okuyucular şüphesiz Amerika Birleşik Devletleri'nin uluslararası sularda Venezuela'ya giden benzin yüklü Liberya bayraklı dört Yunan tankerini nasıl ele geçirdiğini hatırlayacaklar. Tankerler, Washington'un uyguladığı yaptırımlar ve diğer "azami baskılar" nedeniyle kötü durumda olan Venezuela'ya bir milyon galondan fazla akaryakıt taşıyorlardı. Akaryakıt, İran ekonomisini boğmak ve İran halkının ayaklanmasına neden olmak için İran'ın kendi petrol ürünlerini satmasına veya ihraç etmesine tek taraflı olarak uygulanan ABD yaptırımlarına dayanılarak ele geçirildi. Washington tarafından uygulanan yaptırımlar Birleşmiş Milletler veya başka herhangi bir yasal otorite tarafından desteklenmediğinden, el koyma, eskiden korsanlık olarak adlandırılan bir miktar mücbir sebepten biraz daha fazlasıdır.

Dış politika ve ulusal güvenlik politikası ne Biden ne de Trump kampanyasında gerçekten tartışılmamış olsa da, her iki tarafta da Venezuela'nın, değiştirilmesi gereken bir haydut rejim olduğu konusunda genel bir fikir birliği var. İran da, Orta Doğu'daki - iddia edilen - yanlış davranışları nedeniyle gerçek, somut bir tehdit. Dışişleri Bakanı Mike Pompeo tarafından "dünyadaki terörizmin bir numaralı devlet sponsoru" olarak adlandırıldı. Daha mantıklı sesler, ne Venezuela ne de İran'ın ABD'yi hiçbir şekilde tehdit etmediğini ve ABD ve İsrail'in İran'ın şimdiye kadar olduğundan çok daha fazla sivil öldürmeye devam ettiğini gözlemliyor, ancak sürekli olarak resmi söylemi söyleyen medya tarafından boğuldular. .

Tankerlerin ve yakıtın tüm hikayesi, ABD'nin artık düşmanlarla uğraşırken kullanmayı tercih ettiği, ilan edilmemiş ekonomik savaşın belirtisidir. Ve Washington'un İran'ı güç kullanarak karşılık vermeye ve ABD hükümetine aynı şekilde zor kullanarak yanıt vermesi için makul bir bahane sağlamaya zorladığına dair önemli kanıtlar var. Başkan Trump, 9 Ekim'de İranlıları, "Bize oyun oynarsanız, bize kötü bir şey yaparsanız, size daha önce hiç yapılmamış şeyler yapacağız" sözünü verdiği bir açıklamada İran'ı doğrudan tehdit etti.

Dolayısıyla, Washington'un dünyanın büyük bir kısmına yönelik saldırganlığı, kısa bir süre sonra yapılacak olan bir ulusal seçimle devam ediyor ama kimse bundan bahsetmiyor. Bu kendi başına tuhaf görünebilir, ancak üzücü olan kısım, oy kullanan halkın Amerika Birleşik Devletleri'nin dış ilişkilerinde gerçekte bir parya ve tam bir zorba haline geldiğinin farkında olmamasını sağlamak için hükümet ve medyada kasıtlı bir gizli anlaşma olmasıdır.

Philip Giraldi, "Information Clearing House"

Maden İşçisi Yalnız Değildir

Uyar madencilik işletmesinde çalışan işçiler geçmişe dönük haklarını alabilmek için yaklaşık yedi yıldır mücadele veriyorlar. Alın teri dökerek kazandıkları haklarını sermaye sınıfına kaptırmamak için mücadele veren işçiler daha önce üyesi oldukları Maden-iş Sendikası'nın yanlarında durmadığını ve patronların tarafında yer aldığını söyleyerek haklarını alabilmek için farklı yollar denemeye başladılar. Kendi güçlerini ortaya koyan işçiler Bağımsız Maden-iş Sendikası'na üye olarak hak mücadelesini buradan yürütmeye karar verdiler.

Uzun yıllar boyunca çalışıp çabalayan ve yerin binlerce metre altında ölüm kalım mücadelesi veren işçiler haklarını alabilmek için yeniden bir mücadele başlattılar. Uyar madencilik şirketinin Ermenek

nu ve haklarını alıncaya kadar hiçbir şekilde vazgeçmeyeceklerini, Soma'ya dönmeyeceklerini söylemekte.

Devlet yetkilileriyle yaptıkları görüşmelerde sorunun çözüleceği yönünde söz alan işçiler ve sendika yetkilileri 10 günlük bir duraklama kararı aldıklarını, bu karara uyacaklarını, fakat sorun çözülmezse tekrar yürüyüşe geçeceklerini belirttiler.

Dayanışmaya asıl bu aşamada daha çok ihtiyaç duyulacağına dikkat çeken işçiler; "çünkü devlet bize gene saldıracak yürümemize izin vermeyecek". Bu ablukayı yıkabilmek için kitle desteğine ihtiyaç olduğunu vurguladılar. Bu sorunun uzun zamandır çözülememesinin sebebinin iktidar partisinin patronları korumak için elinden gelen her türlü baskıyı ken-

dilerine yönelttiğini, çünkü Uyar Madencilik'in sahibi olan Uyar ailesinin Ermenek'te köklü olan iki aileden biri olduğunu, ağalık düzeninden geldiklerini, bunun içinde işçiye hiçbir değer vermediklerini, siyasete de müdahil oldukları ve her türlü hak arayışlarına karşı devletin sopasını gösterdiklerini, baskı, korku ve sindirme yöntemiyle işçileri haklarından vazgeçmeye zorladıklarını belirttiler.

Bundan sonraki süreçte hiç kimseden korkmadıklarını sonuna kadar direneceklerini ve haklarını alacaklarını söyleyen işçi arkadaşlara, yoldaşlara direnişlerinde her zaman yanlarında olacağımızı vurguladık. ve herkesin sermayedarlara karşı

hak arayan işçileri desteklemeye çağırıyoruz.

(Bu görüşme yapıldıktan sonra İzmir'de yaşanan deprem sonrası arama kurtarma çalışmalarına destek vermek için işçiler eylemlerine ara vererek İzmir'e gittiler.)

**İşçiler Yürüyor Karanlıktan Aydınlığa Doğru
Tek Yürek Tek Vücut Olmuş İşçiler
Yüzleri Kömür Karası, Elleri Nasır Yarası
Emeğin Adı İşçiler Yürüyor Heryerden
Tek Yürek Olmuş İşçiler
Bir Sel Gibi Akarak Yürüyorlar Özgürlüğe
Tek Yumruk Tek Yürek Çoğalarak İlerliyor
İşçiler
Aydınlık Günler İçin Direniyor İşçiler!**

ve Soma'daki işletmelerinde greve çıkan işçiler Ankara'ya yürüme kararı aldılar. Yaklaşık 800 işçinin çalıştığı Uyar Madencilik Şirketi'ne karşı başlatılan bu direniş kararlı bir şekilde devam ediyor. Her türlü devlet baskısına rağmen işçiler kararlı olduklarını haklarını alana kadar da vazgeçmeyeceklerini söylüyorlar. Soma'dan yürüyüşe geçen işçiler polis ve jandarma güçlerinin engeliyle karşılaştılar, kararlı duruşlarıyla bu engeli aşan işçiler, daha sonra Manisa Salihli'ye geçerek buradan yürüyüşü devam ettirmek istediler, burada da polis ve jandarma engeli ile karşılaştılar ve direnmeye devam ettiler.

15 işçinin gözaltına alınması işçilerin kararlılığını engellemedi. Yetkililerin anlaşma teklifini kabul ederek Kırkağaç ilçesine geçtiler ve burada direniş kampı kurarak beklemeye başladılar.

İşbaşı gazetesi olarak bizimde destek ziyaretinde bulunduğumuz işçiler, morallerinin yüksek olduğu-